

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

autorka bestsellerů

Holly Webb

ilustroval David Dean

bambóok

bambôok

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

Holly Webbová
ilustroval David Dean

Caroline

HW

Mámě a tátovi

DD

„Lucinko... Probud' se, zlatíčko. Už tam skoro jsme. No tak, Luci.“

Lucie zamžourala a ještě víc se zachumlala do vlněné deky, do které ji máma zabalila. Celou věčnost se v letadle snažila usnout, ale nedařilo se jí to – všechno kolem ní bylo tolik jiné a zvláštní. I jídlo se jí tu zamlouvalo. Možná až tak dobře nechutnalo, ale bavilo ji všechny ty malé krabičky a balíčky otevírat a prozkoumávat.

„Vždyť jsem spala jen chvilinku,“ zašeptala a přivřenýma očima se rozhlédla po světlém

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

palubním prostoru. Ve vzduchu teď bylo cítit napětí – lidé si skládali deky a kontrolovali obsah kapes na sedadlech před sebou.

Z reproduktoru se ozývalo trochu nezřetelné hlášení o blížícím se přistání.

„Brzy už tam budeme,“ vysvětlovala jí máma. „Teď se musíš připoutat. Cítíš, jak letadlo klesá?“

Lucie se snažila zapnout si bezpečnostní pás, až se samým soustředěním začala mračit. Přitom uvažovala, z čeho by asi tak měla poznat, že se letadlo snáší dolů. Nikdy předtím ještě neletěla. Ale vtom si uvědomila, že má v uších podivný pocit. Co to je? „Nějak mi praská v uších.“

„Vzal jsem s sebou pár mentolek – můžeš je cucat, pomůže ti to.“ Táta se k ní naklonil a usmál se na ni.

Vypadá tak nadšeně, pomyslela si Lucie. A takhle spokojený je už několik

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

měsíců – od chvíle, kdy začali plánovat cestu do Kanady. Jeho jediný bratr, Luciin strýc Petr, se tam před lety odstěhoval. Lucie se s ním ještě nikdy naživo nesetkala, a přestože se všichni znali z videohovorů, kterých se účastnil i její starší bratr Jakub a strýčkovy děti, nebylo to stejné, jako když někoho znáte doopravdy.

Teď měli celý jeden měsíc letních prázdnin strávit u strýce Petra a tety Kamily. Budou tam i jejich dva synové Ruben a Sam, Luciini velcí bratřanci, a dcera Kiara, která je asi o půl roku starší než ona. Lucie se těšila stejně jako táta, ale zároveň byla i lehce nervózní. Co když si s nimi nebude rozumět? To, že jsou příbuzní, ještě přece neznamená, že se budou mít automaticky *rádi*. Lucie měla velmi dobré vztahy se svými kamarádkami a kamarády ve škole, ale nemyslela si o sobě, že by byla kdovíjak dobrá

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

v seznamování s novými lidmi. Nikdy nevěděla, co má říkat. Máma, táta a spolužáci, kteří ji znali odjakživa, o ní říkali, že je s ní vážně legrace, ale lidé, které má teprve poznat, to o ní nemůžou vědět.

Lucie měla v Anglii ještě dva bratrance, Gabriela a Marka, ale ti byli mladší než ona. Měli ji a Jakuba rádi, protože byli starší a vyspělejší než oni. Ale teď bude ona sama tou nejmladší, která pravděpodobně bude mluvit ze všech nejméně. Co když během téhle dovolené ani nebude mít možnost pořádně něco říct?

Lucie rozbalila mentolku, kterou jí dal táta, a strčila si ji do pusy. Už se tím nechtěla dál trápit. Táta pořád říkal, že zažijí dobrodružství – budou tábořit a uvidí nádhernou přírodu, opravdovou divočinu. Strýček Petr jim poslal fotky losů, kteří procházeli ulicí nedaleko jejich domu, a dokonce

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

i medvěda, který se slunil na zahradě jejich souseda.

„Koukej!“ šťouchl do ní Jakub.

Lucie se přes něj naklonila k okénku a podívala se, co jí ukazuje.

„Páni,“ zašeptala a užasle hleděla na mraky pod nimi.

„Hory! Vypadají tak obrovské. To nahoře je vážně sněh?“

U nich doma bylo horko a slunečno, takže vidět sněh pokrývající skalnaté útesy jí v tu chvíli připadalo skutečně zvláštní.

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

„Jsou hodně vysoké, takže nějaký sníh na nich bude po celý rok,“ vysvětlil táta, který se k nim naklonil ze svého místa na druhé straně uličky.

Lucie si propletla ruku s máminou a společně se obě dívaly ven. Měla v uších divný pocit – asi jako by jí někdo tiskl ruce k oběma stranám hlavy –, ale výhled z okna byl tak úžasný, že si toho skoro nevšímal.

„Podívejte se na to jezero!“ obrátil se k nim Jakub a znovu ukazoval přes sklo ven. Lucie se naklonila, co nejvíc to šlo, a na pozadí temných hor spatřila zářivě modrou vodu. „To je nádherné,“ hlesla uchváceně. Všechno vypadalo tak úplně jinak, divoce, tajemně a zázračně. Lucie byla stále ještě trochu nesvá, ale postupně se jí začalo zmocňovat nadšení. Pod nimi teď leželo město plné mrakodrapů, za nimiž se zvedaly hory. A všude kolem města se rozprostíralo moře.

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

Lucie nikdy nic podobného neviděla – a nemohla se dočkat, až konečně přistanou.

O hodinu později ji dohnal všečen ten scházející spánek, kterého si během letu moc neužila. Pokusila se potlačit zívnutí a letištní úřednice, která jim kontrolovala pasy, se na ni usmála. „Teď bys neměla být unavená. Určitě máte před sebou hodně zajímavý den.“

Lucie plaše přikývla. Kanadský přízvuk té paní v uniformě se jí moc líbil.

„Takže, všechno je v pořádku! Vítejte ve Vancouveru!“

„Děkujeme!“ Maminka objala Lucii kolem ramen a postrčila ji kupředu. „Musíme teď jít k výdeji zavazadel a vzít si naše kufry,“ vysvětlovala Jakubovi a Lucii.

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

„A já napíšu Petrovi, že už nás pomalu může přijet vyzvednout,“ ozval se táta. „Bydlí asi tři čtvrtě hodiny od letiště.“ Rozhlédl se po rušné hale a zavrtěl hlavou. „Člověk tomu ani nemůže uvěřit, vidíte – takové veliké, živé město a hned vedle něj úplně divoké hory!“

Vyzvednout zavazadla jim trvalo déle, než by Lucie čekala. Skoro celou věčnost hleděli na pás, po kterém se vezly cizí kufry, které vypadaly jeden jako druhý, ale nakonec se konečně objevily i ty jejich. Rychle je popadli a vydali se za strýcem Petrem na parkoviště před letištěm.

Až do chvíle, kdy ho spatřila, jak stojí za zábranou a mává jim, si Lucie vlastně neuvědomila, jak moc je tátovi podobný. Na fotkách a při videohovorech jí ho nikdy nepřipomínal, ale teď si všimla, že strýček

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

má podobné držení těla jako táta. Byl jí proto hned od začátku sympatický.

Strýček se s každým z nich objal. „Škoda že jsem je všechny nemohl vzít s sebou,“ řekl a chopil se jednoho z velkých kufrů. „Chtěla vás jet přivítat celá rodina. Ale všichni bychom se do auta nevešli. Abych nezapomněl, jeden vůz jsem vám na dobu pobytu u nás pronajal.“

Lucie cupitala za nimi, táhla svou tašku na kolečkách a snažila se nevrážet do lidí. Potlačila další zívnutí a zalitovala, že toho v letadle víc nenaspala. Nechtěla přijít o žádný z prvních dojmů a zážitků v Kanadě.

Máma si v autě sedla vzadu doprostřed, aby měli Lucie a Jakub výhled z okének. Letiště bylo umístěno na ostrově, a když přešli přes most na pevninu, vypadalo to zprvu podobně, jako

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

když jeli na letiště u nich doma. Samé obchody, plno domů a spousta aut.

Jakmile však vyjeli ven z města, mezi tmavými borovicemi se začaly mihotat záblesky překvapivě modré vody a na druhé straně jezera

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

se objevily hory. Nedotčená, panenská příroda působila strhujícím dojmem, a to i zevnitř auta.

„Tamhle jsou další ostrovy,“ ozval se strýc Petr z předního sedadla. „Máme dnes štěstí

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

na počasí. Když slunce svítí na vodu, je to nádherné.“

„Ach...“ zašeptala Lucie, když se v průrvě mezi stromy objevila rozčeřená hladina vody a její vlnky se na slunci zatřpytily.

Strýček Petr se pousmál. „Přesně tak jsem se cítil, když jsem to tu viděl poprvé, Lucinko. Je to to nejkrásnější místo k životu, jaké si umím představit.“ Hrábl do přihrádky ve dveřích auta a podal dětem štos letáků. „Jen se podívejte. Na některá z těch úžasných míst vás vezmeme.“

Lucie a Jakub si prohlíželi prospekty informující o turistických stezkách, kajakářském centru a místních kempech. „Mami, podívej...“ hlesla Lucie a přistrčila mamince leták nabízející pobyt v kempu. Přes celou horní stranu bylo velkými černými písmeny napsáno:

V TÉTO OBLASTI ŽIJÍ MEDVĚDI